

ei jõua tegi mõttelda, mis kuüningale luiskasin! Ei olle ma weel ello ilmas suremas äddas olnud; jubba ollin, ohheliko silmus laelas, wõlla al reddeli peal! ei tahhaks ma teistkorda sejugguist tempo enam nähha sada; ei lasse ma enast teistkorda kuüninga linna petta, kust waewaga peasin." Ermelina kostis nukral mehel: "Mis meist nüüd peab sama? Kehwad ning waesed olleksime wõderal maal; siin on meil kõik parrem ja tahtmist möda. Kes tohhib teie käest, armas Reinowadder, pärris mõisa ja walda wõtta! Miskpärrast tahhate emalt maalt pöggeneda? Meie ellame siin rahholiste, mõisi on kindel; — tulleks kuüningas sõawäega seie, meil on sallauksi ning urkaid iggas kohhas, kust wõime sallaja peasta. Teie teate selgest et meid wäekaua seddagi lätte ei sa. Teie tõutamine Some maale minna, teeb mino süddamele abhastust." "Armas naiselene!" kostis Reinowadder, "ärge affake enne aego furwaastama! mino ei olle weel läinud." Pange tähele, mis ma ütlen: õlpsam on wandega tõutada kui furma minna. Sedda foormat, mis wande tõutamine mino süddamele teeb, wõiks kas sabba otsas ärrakanda. Kuddas praego räkisite, nõnda tahhan tehha: ma jään koo, mingo Kurrejare kes tahhab; mul ei olle seal middagi tallitamist; mino jään rahholist teie jure ellama, küll same aega möda nähha, mis kuüningas teeb; mino kawwalus saab teina tuggerouse ülle wõimust wõtma.

Dinal läks wärrawa tagga odates aeg iggarwoks,

teina affas nurrisama: "Argpüks, wennilene! affake lahuma! Tulge ja läkki minema?!" — Reino- wadder ruttas sedda kuuldes toast wälja, ja ütles: "Armas sõbber, jännes Argpüks pallub andeks, et jalla pealt ei wõi teie kasa tulla, teina on mino naisterahwaga maggusal juttul, minge nattoke maad sam-sammo eddasi, küll jännes tulles üppates tagga järrel." Kohhel küsis: Mis kassa teil olli? ma kuulsin otsego olleks jännes mind appi üdnud? egga teinal middagi willetsust ei olle sündinud? — Kaw- wal rebbane kostis: "Se luggu juhtus nõnda: mino räkisin tõutatud teekäigist, seal läks Ermelina südda ärdaks, teina langes miinestades kui furno meie käste. Argpüks kohkus sedda nähhes ja affas kiffendama: Kohhel, tulge appi! tulge appi! täddi tütar on suremas! Teina kassa ärratas Ermelina miinestusest." Dinas uskus kelmi juttu, ja Reino- wadder kassas weel jure: "Lahkudes pallus mind kuüningas mõnda salla asja pärrast weel teadust anda. Mino kirjad on walmis, olge ni hä, armas lelles poeg, wõitle kirjatasko kasa. Et pitserile rikkomist, ja kirjad te peal märjaks ei sa, ollen neid Messis- läppa nahhast tehtud pauna pannud. Kuüningal saab suur rõem mino kirjade ülle ollema, teina saab teid auoga wastowõtma." Reinowadder läks tuppa, wõttis tappetud jänese pä, mässis nattoke sisse ja pistis pauna; pauna su sõlmis ta kindlast kinni. Wälja astudes ütles teina oinale: "Nipputage paun rihmaga kaela ja piddage oolt, et teel kirjatasko